

Nr 288.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till vissa ändringar i gällande tulltaxa m. m.; given Stockholms slott den 8 april 1938.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 8 april 1938.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FÖRSLUND.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena samt cheferna för jordbruks- och handelsdepartementen fråga om vissa ändringar i gällande tulltaxa med mera samt anför därvid följande:

Ostronyngel eller ungostron. Ostron äro upptagna i tulltaxenr 18 (statistiskt nr 60) med tull av 100 kronor för 100 kilogram. Enligt anmärkning vid ifrågavarande nummer i tulltaxan må dock ostronyngel eller ungostron,

Bihang till riksdagens protokoll 1938. 1 saml. Nr 288.

som i minsta diameter eller bredd icke hålla 5 cm, tullfritt införas i riket, därest vid införseln företes av vederbörande fiskeriintendent utfärdat intyg därom, att desamma äro avsedda att användas uteslutande för odlingsändamål.

I en till Kungl. Maj:t ställd, av länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län överlämnad skrift har *aktiebolaget Svenska ostronkompaniet* anhållit om ändring i tulltaxebestämmelserna därhän, att jämväl ostronyngel eller ungostron med en diameter eller bredd av mer än 5 cm skulle få tullfritt införas till landet, därest desamma icke uppnådde en vikt av 35 kilogram för 1,000 stycken samt inkomme i partier om minst 25,000 stycken. Till stöd härför har anförts i huvudsak följande:

Bolaget hade inom Göteborgs och Bohus län påbörjat odling av ostron, omfattande uppfödning av ungostron till marknadsstorlek. Enligt vad det visat sig, vore norska ungostron av en storlek upp till 7 cm i diameter särskilt lämpade för denna odling. Goda förutsättningar funnes för uppfödning i större omfattning av sådana ungostron, och en ostronindustri syntes kunna skapas därstädes till gagn för länets näringsliv. Bolaget funne det därför synnerligen önskvärt, att ungostron av förut nämnt slag finge tullfritt införas för odlingsändamål. Då ostron av en storlek av 6 cm i diameter enligt fiskeristadgan finge fångas och då vissa slag av ostron vid denna storlek redan kunde ha uppnått marknadsvärde, kunde ett allmänt medgivande att för odlingsändamål tullfritt införa ostron av en storlek upp till 7 cm i diameter av kontrollhänsyn måhända ej lämnas, men bolaget hade tänkt sig, att tullfri införsel skulle kunna medgivas beträffande ungostron av sistnämnda storlek, därest de ej uppnådde en viss vikt. Ungostron av den storlek och det slag, varom här vore fråga, hade trots sin storlek ännu ej uppnått tillräcklig tjocklek och vikt för att vara säljbara. De hade i genomsnitt en vikt motsvarande blott ungefär hälften av vikten av de minsta säljbara ostronen, eller omkring 35 kilogram per 1,000 stycken, medan däremot samma antal europeiska ostron (*Ostrea edulis*) av marknadsstorlek vägde minst omkring 70 kilogram. Medgäves tullfri införsel av ungostron med en vikt ej överstigande 35 kilogram per 1,000 stycken, syntes inga olägenheter uppstå. För att förebygga missbruk kunde dessutom för tullfrihet fordras, att införseln omfattade en sändning av förslagsvis minst 25,000 stycken.

Framställningen har tillstyrkts av *länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län* samt av *fiskeriintendenten i Västerhavets distrikt*.

Även *kommerskollegium* och *generaltullstyrelsen* samt *lantbruksstyrelsen*, vilka efter remiss avgivit utlåtanden i ärendet, ha i huvudsak tillstyrkt bifall till framställningen. Den föreslagna föreskriften, att ett ostronparti skall omfatta minst 25,000 stycken för att få tullfritt införas, avstyrkes emellertid av dessa myndigheter. I detta hänseende anför *kommerskollegium* och *generaltullstyrelsen*, att tillräckliga garantier mot missbruk av tullfriheten syntes ernås genom kravet på företeende av fiskeriintendents intyg angående ostronens användning för odlingsändamål, varför den föreslagna minimigränsen för ostronpartiernas storlek icke kunde anses erforderlig. *Lantbruksstyrelsen* framhåller, att det skulle kunna medföra svårigheter för mindre odlare att på en gång införa minst 25,000 stycken ostron.

Lantbruksstyrelsen har vidare anfört bland annat följande:

Enligt upplysning av fiskeriintendenten i Västerhavets distrikt bedreve bolaget odlingen på det sätt, att ungostron utsattes i bassänger eller burar, där de finge tillväxa. Enligt 6 och 14 §§ i gällande fiskeristadga vore det förbjudet att fånga, till salu hålla eller utbjuda, sälja, köpa eller från ort till annan forsla ostron, som i minsta diameter eller bredd icke hölle 6 cm. Vid bifall till framställningen skulle bolaget alltså, efter att tullfritt ha infört ostron med en storlek av upp till 7 cm och utsatt dem i sina odlingsbassänger, kunna — åtminstone teoretiskt — av dessa ostron i handeln försälja dem, som hölle det föreskrivna måttet av minst 6 cm. Enligt vad styrelsen inhämtat av fiskeriintendenten hade denne emellertid förvissat sig om att de ostron, som bolaget önskade importera från Norge för odlingsändamål, icke vore matnyttiga eller säljbara. Någon risk för dylik försäljning skulle alltså icke föreligga.

I den bohuslänska skärgården hade under årens lopp gjorts upprepade försök att odla ostron, dock utan framgång eller bestående resultat. Då ledaren av bolagets odlingsförsök ägde mångårig erfarenhet från de stora ostronodlingarna i Limfjorden i Danmark, vore det önskvärt, att de nu i Bohuslän påbörjade försöken från det allmännas sida såvitt möjligt underlättades. Styrelsen ansåge sig därför böra i princip tillstyrka ansökningen.

Då det sannolikt kunde bliva fråga om import av stora partier för odling, syntes det emellertid kunna ifrågasättas, huruvida icke en starkare kontroll än den föreskrivna borde anordnas över att ostronen verkligen användes för odlingsändamål. Det skulle givetvis bliva ganska besvärligt för tullverkets personal att vid införseltillfället kontrollera, att ett stort ostronparti i sin helhet vore av den beskaffenhet, att det finge tullfritt införas. Om kontroll anordnades även över ostronens utsättning, behövde kontrollen från tullverkets sida vid själva införseln ej göras så ingående. För sin del ville lantbruksstyrelsen föreslå, att en fiskeritjänsteman skulle kontrollera, att de tullfritt införda ostronen användes för odling. Ifall fiskeriintendent eller annan statens tjänsteman icke kunde vid något tillfälle närvara för utförande av kontrollen, kunde den fullgöras av någon länsfiskeritjänsteman. Det vore nämligen av stor vikt för odlingens lyckliga utfall, att ostronen icke fördröjdes på vägen.

Efter det myndigheternas utlåtanden över förevarande framställning avgivits, har den 7 mars 1938 till finansdepartementet inkommit en skrift, däri innehavaren av Stigfjordens ostronodlingar i Skåpesund hemställt, att ändring av nu gällande bestämmelser angående tullen å ostron icke måtte vidtagas. I skriften uppgives, att ostronyngel med en diameter av 7 cm. skulle från vår till höst kunna växa till så, att de bleve matnyttiga. Därigenom skulle envar, som hade tillgång till vatten, kunna uppträda som ostronodlare.

I förnyade utlåtanden, vilka inforrats med anledning av denna skrift, ha myndigheterna förklarat sig vidhålla vad de förut i ärendet anfört. Kommerskollegium och generaltullstyrelsen tillägga, att ämbetsverken ansåge tullfri införsel av ostronyngel, som efter förvaring ett fåtal månader i härför lämpligt vatten bleve matnyttiga, ej böra förekomma. Då i sådant fall ostronodling i egentlig mening knappast kunde anses föreligga, syntes det emellertid som om skäliga fordringar på garantier mot det befarade missbruket av tullfriheten skulle vara uppfyllda genom kravet på företeende av fiskeriintendents intyg angående ostronens användning för odlingsändamål.

Departements-
chefen.

För egen del har jag icke något att erinra mot att tullfrihet medges för sådana ostronyngel eller ungostron, som åsyftas i den föreliggande framställningen. Begränsningen av tullfriheten till ostron med en vikt av högst 35 kilogram för 1,000 stycken synes i förening med den redan stadgade skyldigheten att förete fiskeriintendents intyg om ostronens användning för odlingsändamål innefatta tillräckliga garantier mot missbruk av tullfriheten, och jag finner därför ej anledning att förorda några ytterligare åtgärder i sådant avseende.

Bensylalkohol. Detta varuslag hänföres i gällande tulltaxa till nr 257—258 (statistiskt nr 587—588), avseende bland annat inom parfymindustrien använda välluktande ämnen. Tullen härför utgår med 200, respektive 300 kronor för 100 kilogram, allteftersom varan införes i kärl, vägande brutto 1 kilogram eller däröver, respektive under 1 kilogram. Till var och en av dessa tullsatser kommer enligt förordningen den 31 januari 1932 (nr 15) med tillägg till gällande tulltaxa särskild tilläggstull av 200 kronor för 100 kilogram. Sammanlagt utgör sålunda tullen för närvarande 400, respektive 500 kronor för 100 kilogram. För bensylalkohol, som är avsedd uteslutande för tillverkning av s. k. stenciler, skall enligt anmärkning till ifrågavarande nummer tilläggstull icke utgå.

I en den 10 november 1937 dagtecknad skrift har *Färg- & fernissfabriksaktiebolaget Arvid Lindgren & Co.* gjort framställning i syfte att bensylalkohol måtte hänföras till tulltaxen 215 (statistiskt nr 531), som upptager vissa för lacker avsedda lösningsmedel med tull av 30 kronor för 100 kilogram. Till stöd härför har bolaget framhållit, att bland den mängd förbättringar och nyheter inom ytskyddsteknikens område, som framkommit de senare åren, cellulosaacetat- och etylcellulosalackerna intoge en framskjuten plats, icke minst på grund av dessa lackers egenskap att erbjuda en väsentligt minskad brandrisk. För framställning av förstklassiga sådana lacker erfordrades som lösningsmedel bensylalkohol, vilken vara måste importeras. De färdiga lacker, vari bensylalkohol inginge, tullbehandlades enligt tulltaxen 254:2 (statistiskt nr 583) med en tullsats av 30 kronor för 100 kilogram.

Över framställningen ha *kommerskollegium* och *generaltullstyrelsen*, efter remiss, den 30 december 1937 avgivit gemensamt utlåtande samt därvid tillika överlämnat tillstyrkande yttrande i ärendet från *Sveriges kemiska industrikontor*.

Ämbetsverken erinra inledningsvis, att bestämmelsen om frihet från tilläggstull för bensylalkohol, avsedd uteslutande för tillverkning av s. k. stenciler, tillkommit genom beslut av 1937 års riksdag med anledning av en i andra kammaren väckt motion, nr 144. Bevillningsutskottet hade i sitt betänkande nr 5 anfört bland annat, att någon framställning av bensylalkohol, enligt vad som uppgivits, icke förekomme inom landet, och att förutsättningar för en dylik tillverkning för det dåvarande saknades. Med hänsyn härtill och då den föreslagna tulländringen icke ägde nämnvärd betydelse

delse ur statsfinansiell synpunkt, hade utskottet funnit skäl tillstyrka det i motionen framlagda förslaget. Ämbetsverken anföra vidare följande:

Bensylalkohol finner, ehuru i begränsad omfattning, användning inom parfymindustrien, dock knappast som luktämne, då den saknar mera utpräglad lukt, utan huvudsakligast som upplösnings- eller utspädningsmedel. Härjämte användes den numera för framställning inom landet av s. k. stenciler.

Sedan bevillningsutskottet avgivit ovan nämnda betänkande, torde enligt av kollegium inhämtade uppgifter någon tillverkning av bensylalkohol icke hava upptagits inom landet. Importen synes jämväl fortfarande vara av så ringa omfattning, att tullen i fråga ur statsfinansiell synpunkt alltjämt torde vara utan betydelse.

Enligt av kollegium inhämtade uppgifter torde vid köp i större eller mindre partier importvärdet för bensylalkohol för närvarande uppgå till cirka 2: 50, respektive 3: 50 kronor per kilogram. Motsvarande värde för till stat.nr 587 och 588 hänförliga varor, därunder bensylalkohol inbegripen, uppgick enligt den officiella handelsstatistiken år 1936 till 18: 75, respektive 31 kronor per kilogram. Allt eftersom de importerade förpackningarnas vikt över- eller understiger 1 kilogram brutto, kommer tullbelastningen för bensylalkohol att uppgå till cirka 160, respektive 143 procent av värdet, medan motsvarande siffror i genomsnitt för samtliga till nämnda nummer hänförliga varor utgöra cirka 21, respektive 16 procent. Som jämförelse torde i detta sammanhang böra framhållas, att tullbelastningen för lösningsmedel, avsedda för lacker, stat.nr 531, under år 1936 i medeltal uppgick till cirka 25 procent.

Lacker, som sökanden avser tillverka och i vilka bensylalkohol skulle ingå som beståndsdel, hänförs till stat.nr 583 och draga en tull av 30 kronor för 100 kilogram. Den färdiga varan, som med avseende å priset synes nära överensstämma med bensylalkoholens, skulle sålunda i detta fall draga en tull, som är blott omkring en femtondel av den för bensylalkohol gällande.

Inom ifrågavarande industrigren har under senare år försiggått en anmärkningsvärd, troligen ännu icke avslutad teknisk utveckling. Ämbetsverken anse önskvärdt, att de möjligheter, som inom landet finnas till att upptaga eller förbättra tillverkningar inom förevarande område, icke måtte genom hög tullbeskattning försvåras, därest icke särskilda omständigheter därtill föranleda.

I anslutning till vad sålunda anförts ha ämbetsverken tillstyrkt den i framställningen begärda tulländringen.

Av den lämnade redogörelsen framgår, att tullbelastningen å bensylalkohol är synnerligen hög i jämförelse med tullbelastningen å övriga under tulltaxenr 257—258 hänförliga varuslag samt att varan endast i begränsad omfattning användes inom parfymindustrien. Med hänsyn härtill och då det synes vara av stor betydelse för den svenska lackindustrien att åga tillgång till billig bensylalkohol samt någon tillverkning inom landet av detta varuslag icke lär förekomma, finner jag mig böra tillstyrka en tullnedsättning. Mot den föreslagna tullsatsen av 30 kronor för 100 kilogram är från min sida icke något att erinra. Ändringen synes lämpligen kunna genomföras på det sätt, att bensylalkohol upptages under nr 215 i tulltaxan. Därest så sker och bensylalkohol alltså icke vidare blir att hänföra till tulltaxenr 257—

*Departement-
chefen.*

258, bör den i förordningen den 31 januari 1932 (nr 15) intagna anmärkningen till berörda nummer i tulltaxan, vilken anmärkning tillkommit genom kungörelse den 26 juni 1933 (nr 402) och erhållit sin nuvarande lydelse genom kungörelse den 19 mars 1937 (nr 88), undergå sådan ändring, att anmärkningen återfår sin ursprungliga avfattning.

Stampad filt av nöthår m. m. Enligt gällande tulltaxa med statistisk varuförteckning tulltaxeras stampad (icke vävd) filt sålunda:

Stat. nr		Tull för 100 kg kronor	Tulltaxe- nr
1072	Stampad (icke vävd) filt: av nöthår eller andra djurhår med undantag av ull; ävensom förladdningar samt polerskivor och andra för tekniskt bruk avsedda skivor av filt, hänförlig till detta nummer ..... E	10: —	534
1073	andra slag: maskinfilt, ändlös eller i slangform, för fabriksbehov ..... E	50: —	535
1074	annan, vägande per m ² : mindre än 300 g..... E	60: —	536
1075	300 g och däröver; ävensom polerskivor och andra för tekniskt bruk avsedda skivor av filt, även vävd, ej hänförliga till nr 1072 (534) .... E	90: —	537

Förutsättningarna för tillämpning av rubriken för nöthårsfilt, statistiskt nr 1072, äro dels att filten huvudsakligen består av nöthår eller andra djurhår, dels att inblandning av ullhår icke förekommer.

Förstnämnda förutsättning framgick i 1911 års tulltaxa av motsvarande rubriks avfattning: »Av nöthår eller andra djurhår med undantag av ull, även med inblandning av vegetabiliskt spånadsämne.» Vid tillkomsten av nu gällande tulltaxa uteslöts tillägget angående inblandning av vegetabiliskt spånadsämne, men då härigenom icke avsågs någon ändring i sak, intogs motsvarande föreskrift i den av generaltullstyrelsen i samband med den nya tulltaxan utgivna varuhandboken till tulltaxeförordning och tulltaxa, vari det bland annat heter: »Under nr 1072 faller även stampad filt av nöthår med inblandning av vegetabiliskt spånadsämne eller asbest eller med melanlägg av t. ex. jutevävnad.»

Anmärkas bör, att ullhår i viss utsträckning kan ingå i hårbeklädnaden hos nötkreatur och andra djur med grövre hår. Om förekomsten av ull i nöthårsfilt betingas av denna omständighet och alltså icke beror på en avsevärd inblandning, inverkar ullförekomsten icke på tulltaxeringen. I nyssnämnda varuhandbok föreskrives uttryckligen, att vid tulltaxering av nötkreatur

hårsfilt sådana finare, ulliknande hår, som i mindre mängd ingå i hårbe-
klädnaden å nötkreatur, lämnas utan avseende.

I en den 28 juni 1937 dagtecknad skrift har *Herman Geijer & Co. aktiebolag* i Karlstad hemställt, att stampad filt av huvudsakligast jute måtte i tullhänseende likställas med dylik filt av nöthår eller andra djurhår med undantag av ull. I skriften framhålles, att bolaget under år 1937 till riket infört vanlig stampad filt, tillverkad av nöthår och jute med sistnämnda material såsom den övervägande beståndsdelen och avsedd för värmeledningsisoleringsring. Denna filt tulltaxerades enligt statistiskt nr 1075 och belades med en tull av 90 kronor för 100 kilogram, medan däremot liknande isoleringsfilt, bestående helt av nöthår eller andra djurhår än ull, tulltaxerades enligt statistiskt nr 1072 med tull av 10 kronor för 100 kilogram. Den juteblandade isoleringsfilten droge sålunda en tull, som vore nio gånger så hög som tullen å den väsentligt dyrare nöthårsfilten. Tullen å isoleringsfilt, innehållande jute, vore ungefär lika stor som importpriset för varan. Dessa förhållanden nödvändiggjorde enligt bolagets mening en jämkning i gällande bestämmelser.

Vidare har *Wilson's aktiebolag* i Stockholm i en den 15 oktober 1937 dagtecknad skrift gjort framställning i syfte att till statistiskt nr 1072 måtte hänföras sådan stampad filt, som framställes av nöthår eller andra djurhår och annan ull än fårull, även med inblandning av vegetabiliskt spånadsämne, såsom jute, intill högst 50 procent av varans vikt. Under förutsättning av bifall härtill har bolaget tillika hemställt, att beslutet måtte givas retroaktiv tillämpning beträffande tulltaxeringar, som verkställes efter den 20 september 1937. Bolaget framhåller bland annat, att ullhår av andra djur än får utgjorde en i förhållande till nöthår mindervärdig vara samt att det vore praktiskt omöjligt att erhålla en för framställning av stampad filt lämplig råvara, som vore helt fri från dessa mindervärdiga inslag. Av fabrikationstekniska skäl, för att förläna filten nödig fasthet, inginge dessutom alltid vegetabiliska spånadsämnena, huvudsakligen jute, till viss procent i varan.

Mot de sålunda ifrågasatta ändringarna har *aktiebolaget Malcus Holmquist* i Halmstad i en den 5 november 1937 till finansdepartementet inkommen skrift framställt erinringar med hänsyn till de ogynnsamma verkningar för den inhemska tillverkningen på området, som ändringarna kunde befaras medföra. *Wilson's aktiebolag* har därefter inkommit med ytterligare en skrift i ärendet.

Över samtliga dessa framställningar ha kommerskollegium och generaltullstyrelsen, efter remiss, gemensamt avgivit utlåtande den 30 december 1937 samt därvid tillika överlämnat dels yttranden från Stockholms och Skånes handelskammare samt handelskammaren i Göteborg, dels ock till kollegium inkomna skrifter i ärendet från aktiebolaget *Malcus Holmquist* och isoleringsaktiebolaget *Cementol*, Göteborg, vilka bolag, enligt vad ämbetsverken upplysa, för närvarande torde vara de enda tillverkarna av nöthårsfilt inom landet.

Handelskammaren i Göteborg framhåller bland annat, att jutefibrer, som i allt större utsträckning inblandades vid framställning av isoleringsfilt, vore ett billigt material, icke sällan härstammande från förslitna jutesäckar, samt att de med inblandning av jutefibrer framställda filtarna i följd härav vore av lägre kvalitet samt billigare än sådana av rent nöthår. Att tullbelägga dessa sämre och billigare varor med en tullavgift, som vore nio gånger så hög som den, vilken uttoges av den dyrare och bättre varan, funne handelskammaren oriktigt. Med hänsyn till att isoleringsfilt, framställd uteslutande av jute, icke nämnvärt torde till pris och kvalitet skilja sig från filt, framställd av rent nöthår, ansåge handelskammaren skäl icke förefinnas att i tullhänseende behandla dessa varor olika. Då det jämväl av tulltekniska skäl vore önskvärt, att de olika varuslagen finge en likartad tullbehandling, ville handelskammaren förorda, att de angivna varorna åsattes samma tullsats som den för nöthårsfilt nu gällande, nämligen 10 kronor för 100 kilogram.

Skånes handelskammare anser en omläggning av tulltaxeringen ifråga vara ofrånkomlig samt förordar härvid i viss utsträckning övergång till värdetull, eventuellt kombinerad med minimiviktull.

Stockholms handelskammare finner de nuvarande bestämmelserna för tullbeläggning av stampad filt icke vara tillfredsställande, då det finge betraktas som orimligt, att den billigare och sämre filten med inblandning av jute eller sekunda ullhår skulle draga en nio gånger högre tull än den rena nöthårsfilten. Då betydande olägenheter kunde uppstå i tulltekniskt hänseende, när såsom i detta fall en och samma filtvara fölle under två olika tulltaxerubriker, allt efter som inblandningen av jute över- eller understege viss procent-sats, ansåge handelskammaren införandet av en enhetlig tull för all filt, varom här vore fråga, vara ägnad att på ett tillfredsställande sätt undanröja olägenheterna. Med hänsyn till den inhemska industriens intresse ansåge sig handelskammaren dock icke kunna förorda, att den för ren nöthårsfilt utgående tullsatsen av 10 kronor för 100 kilogram tillämpades även för den uppblandade varan. Handelskammaren hemställde, att stampad filt, varom här vore fråga, måtte beläggas med en enhetlig tull av den storlek, som efter en produktionsteknisk undersökning kunde finnas skälig.

Aktiebolaget Malcus Holmquist anför i sin till kommerskollegium ingivna skrift, bland annat, att förekommande inblandningar i regel utgjordes av för nöthårsfilt främmande beståndsdelar, såsom ullavfall, schoddy, vissa andra djurhår samt jute, och att dylika inblandningar i hög grad försämrade varans kvalitet och användbarhet för isoleringsändamål. Med kännedom om bland annat jutets eldfarlighet borde därför nöthårsfilt med sådan inblandning icke användas för isoleringsändamål. Därest enhetliga tulltaxebestämmelser för nöthårs- och jutefilt med inblandning av andra djurhår, ull etc. skulle komma till stånd, ansåge bolaget en tull av 42 kronor för 100 kilogram behöflig för att stå i paritet med den ökning av material- och arbetskostnader, som inträffat sedan den nuvarande tullen för nöthårsfilt fastställdes. Det vore bolagets bestämda mening, att en förändring av tulltaxan i föreslagen riktning, utan att en taxehöjning därvid företoges, skulle komma att lamslå den inhemska tillverkningen, vilken för närvarande helt stagnerat. Därigenom

skulle en oundviklig arbetslöshet uppstå samt i fabrikena nedlagda värden spolieras, varjämte den prisreglerande faktor, som tillverkningen ifråga utan tvivel utgjort, skulle komma att bortfalla.

Isoleringsaktiebolaget Cementol framhåller bland annat, att bolagets fabrikation av nöthårsfilt så gott som helt avstannat på grund av den ökade importen från utlandet. Detta hade i sin tur medfört, att största delen av den personal, som varit sysselsatt med fabrikationen, blivit arbetslös. Medan bolaget under år 1936 försålt i medeltal 37,500 kilogram filt per månad, hade försäljningen under tiden januari—mars 1937 nedgått till 22,000 kilogram och under perioden maj—september samma år till cirka 5,000 kilogram per månad. I stället för den av sökandena förordade ändringen ville bolaget föreslå, att all här ifrågakommande isoleringsfilt hänfördes till statistiskt nr 1072 och att tullsatsen för till detta nummer hänförliga varor höjdes till minst 45 kronor för 100 kilogram.

Kommerskollegium och *generaltullstyrelsen* lämna i sitt utlåtande vissa uppgifter angående importen och tillverkningen inom landet av till statistiskt nr 1072 hänförliga varor. Av dessa uppgifter framgår, att importen utgjorde under år 1935 93,257 kilogram med genomsnittligt värde av 1 krona 42 öre för kilogram, under år 1936 185,145 kilogram med värde av 1 krona 14 öre för kilogram samt under månaderna januari—november 1937 341,689 kilogram med värde av 1 krona 24 öre för kilogram. Såsom framgår av det föregående hänförs till statistiskt nr 1072 — förutom filt av bland annat nöthår — även förladdningar, polerskivor och vissa andra skivor av dylik filt. Enligt vad ämbetsverken uppgiva lär någon import av sistnämnda artiklar icke förekomma, varför den redovisade importen torde få anses ha utgjorts enbart av här avsedda filtslag. Tillverkningen inom landet av isoleringsfilt uppgick för vartdera av åren 1935 och 1936 i genomsnitt till cirka 650,000 kilogram men beräknas för år 1937 approximativt till endast omkring 250,000 kilogram, motsvarande en nedgång i produktionen av cirka 60 procent.

Ämbetsverken anföra vidare bland annat följande:

Nöthårsfilt, eventuellt med en mindre inblandning av avfall av spånadsämnen, schoddy, bomullsavfall m. m., har huvudsakligen användning för isoleringsändamål. På senare tid har även förekommit import av isoleringsfilt, som varit mycket starkt uppblandad med vegetabiliska fibrer, huvudsakligen jute. Filt för samma ändamål av enbart jute utgör även en importvara.

I enlighet med tulltaxans avfattning är filt av jute ävensom all filt, vari ull ingår som avsiktlig inblandning, hänförlig under gruppen »andra slag», tulltaxenr 535—537 (statistiskt nr 1073—1075). Under denna grupp faller även isoleringsfilt, som förutom nöthår innehåller vegetabiliska spånadsämnen i sådan utsträckning, att varan icke kan anses huvudsakligen bestå av nöthår.

En dylik uppdelning medför emellertid vissa tulltekniska svårigheter framförallt vid bedömandet av mängden ingående inblandningar, varjämte tullbeskattningen blir ojämn och alltför hög för sådan isoleringsfilt, som består antingen helt av jute eller huvudsakligen av jute med inblandning av nöthår eller andra spånadsämnen.

I skrivelse den 2 april 1932 till 1928 års tullkommitté har generaltullstyrelsen jämväl riktat uppmärksamheten på denna sak och föreslagit, att stampad filt av jute skulle i tullhänseende sammanföras med dylik filt av nöthår. Ett genomförande av detta förslag skulle i väsentlig mån hava eliminerat de tulltekniska svårigheter, som i alltjämt ökad omfattning blivit förbundna med tulltaxeringen av ifrågavarande artikel och därigenom även bidragit till en större likformighet i tullbeskattningen av densamma.

Tillverkningskostnaderna för inom landet framställd nöthårsfilt av för isoleringsändamål vanlig kvalitet uppgå enligt av collegium gjord undersökning till cirka 1:75 kronor per kilogram. För nöthårsfilar av högsta kvalitet torde motsvarande kostnader utgöra cirka 2 à 2:25 kronor per kilogram. Med nu utgående tull av 10 kronor för 100 kilogram åtnjuter sålunda tillverkningen i detta fall ett tullskydd av cirka 4 à 6 procent. Ett så lågt tullskydd torde enligt ämbetsverkens åsikt för ifrågavarande industri icke kunna anses vara tillfredsställande. Ämbetsverken anse sig i detta sammanhang böra erinra, att 1906 års tullkommitté beräknade tullskyddet till i genomsnitt 15.4 procent av nöthårsfiltens dåvarande värde. Med hänsyn till de stegrade tillverkningskostnaderna och den ökade utländska konkurrensen anse ämbetsverken skäl föreligga att industrien i fråga ånyo bör komma i åtnjutande av nämnda tullskydd. En höjning av tullen från 10 till förslagsvis 30 kronor för 100 kilogram skulle komma att medföra en motsvarande ökning av tullskyddet till 14 à 17 procent.

Stampad filt av nöthår med stark inblandning av jute eller andra spånadsämnen skall enligt gällande tulltaxa hänföras till statistiskt nr 1075 och draga en tull av 90 kronor för 100 kilogram. Dylik filt torde före år 1937 knappast hava utgjort föremål för import. På grund av tulltekniska svårigheter vid bedömning av bland annat mängden av i filten ingående olika spånadsämnen, torde dylik filt vid import i viss utsträckning hava kommit att i stället hänföras till statistiskt nr 1072 och därvid belagts med en tull av endast 10 kronor för 100 kilogram.

Sedan sistnämnda förhållande av generaltullstyrelsen uppmärksamrats och föranlett rättelse i tullbehandlingen, synes importen av nyss nämnda filtslag hava så gott som helt upphört. Den nu utgående högre tullen får nämligen anses hava åstadkommit en sådan fördyring av varan, att införsel därav icke längre torde vara lönande. Då importvärdet för sådan filt enligt av collegium inhämtade uppgifter har uppgått till i genomsnitt cirka 1 à 1:10 kronor per kilogram, har tullbelastningen för filten ifråga utgjort cirka 80 à 90 procent av värdet. En så hög tullbelastning torde dock i detta fall enligt ämbetsverkens förmenande knappast vara påkallad.

Med hänsyn till önskvärdheten av att kunna eliminera de tulltekniska svårigheter, som vid tullbehandlingen av ifrågavarande filtslag förefinnas, anse sig ämbetsverken böra förorda, att ifrågavarande filtslag hänföres till statistiskt nr 1072, under förutsättning att tullen för till detta nummer hänförliga varor, i enlighet med vad förut framhållits, höjes från 10 till 30 kronor för 100 kilogram. Vid ett bifall härtill skulle nämnda tullbelastning komma att nedgå från 80 à 90 procent till cirka 28 à 30 procent av värdet. Ett tullskydd av sådan storleksordning får enligt ämbetsverkens åsikt med hänsyn till den inhemska industriens intressen icke anses som oskäligt.

I anslutning till vad sålunda anförts ha ämbetsverken hemställt, att i tulltaxenr 534 (statistiskt nr 1072) måtte upptagas stampad filt av jute eller nöthår, även med inblandning av andra spånadsämnen, samt att tullsatsen vid berörda nummer måtte höjas till 30 kronor för 100 kilogram. Enär,

såsom förut framhållits, någon import av övriga till nämnda nummer hänförliga artiklar, såsom förladdningar, polerskivor etc., icke torde förekomma, anse ämbetsverken den föreslagna tulländringen utan betydelse för dessa varuslag.

Enligt gällande bestämmelser utgår tull för stampad filt av nöthår eller av nöthår med inblandning av vegetabiliska spånadsämnen, däribland jute, intill 50 procent av varans vikt med 10 kronor för 100 kilogram, medan tullsatsen för vissa i förhållande till nöthårsfilt sämre kvalitéer av stampad filt, nämligen sådan filt med starkare inblandning av jute eller med inblandning av mindervärdigt ullavfall utgör 90 kronor för 100 kilogram. Klart är, att en sådan avvägning av tullbeskattningen icke är tillfredsställande. Från tillverkarhåll ha uttalats farhågor för att den svenska industrien på detta område, som för närvarande arbetar under tryckta förhållanden, skulle lamslås, därest en tullsänkning från 90 till 10 kronor för 100 kilogram skulle åvägbringas för den isoleringsfilt, som nu hänföres till statistiskt nr 1075. Härvid framhålles även, att det tullskydd, som tillverkningen av nöthårsfilt för närvarande åtnjuter, icke är tillfredsställande. Dessa uttalanden bestyrkas av den gjorda undersökningen. Såvitt jag kan finna skulle en tulltaxeändring i enlighet med ämbetsverkens förslag innefatta en lämplig avvägning mellan de olika intressen, som härvidlag göra sig gällande. Förslaget innebär, att tullen för till statistiskt nr 1072 hänförliga varuslag höjes från 10 till 30 kronor för 100 kilogram samt att även stampad filt av jute ävensom dylik filt av nöthår eller jute med inblandning av andra spånadsfibrer intill 50 procent av varans vikt kommer att beläggas med denna tullsats.

Departement-
chefen.

Av principiella skäl kan jag icke tillstyrka den av Wilsons aktiebolag gjorda framställningen om retroaktiv tillämpning av den föreslagna tullsatsen.

Vissa spånadsvaror, innehållande kortfibrigt konstsilke. Textilvaror tillverkas numera i stor utsträckning av konstgjort material, antingen enbart eller i blandning med naturliga spånadsämnen. Det konstgjorda material, som kommer till användning, består vanligen av fibrer, framställda av cellulosa, kasein eller andra dylika ämnen. I handeln benämns dylika fibrer, bland annat, konstsilke, stapelfaser, stapelfibrer, vistra, sniafil, lanital (av kasein), konstull (Zellwolle), konstbomull och konsttagel.

De konstgjorda spånadsfibrerna tillverkas såväl i ändlösa längder som i kortare stycken. Garn av de långa fibrerna betraktas vid tillämpning av gällande tullbestämmelser såsom silke, och vävnader därav tulltaxeras såsom sidenvävnader. Vanliga vävnader, bestående av konstgjort silke enbart eller i förening med högst 15 procent annat spånadsämne, äro dock belagda med en något lägre tull (1,500 kronor för 100 kilogram) än den, som utgår för motsvarande vävnader av naturligt silke (2,000 kronor för 100 kilogram). Ospunna konstgjorda fibrer i mindre längder liksom även garn av dylika fibrer äro upptagna i särskilda rubriker i tulltaxan, fibrerna

i nr 396 (statistiskt nr 915: 1), med tull av 15 kronor, och garnet i nr 400 (statistiskt nr 923), med tull av 50 kronor för 100 kilogram. Vävnader och andra spånadsvaror, innehållande sistnämnda material, skola tulltaxeras med tillämpning av följande allmänna bestämmelser, som återfinnas i anmärkning 2 till tulltaxans avdelning XI:

»Vid tulltaxering av till denna avdelning hänförliga varor, tillverkade helt eller delvis av till nr 400 hänförligt garn, skall sådant garn likställas med garn av ull; dock skall detta icke gälla till nr 464, 475, 476 och 541 hänförliga varor eller vävnader och band med delvis plyschartad yta eller därav tillverkade kläder och andra sömnadsarbeten, ej heller sniljer.»

De svenska tullbestämmelserna på nu ifrågavarande område ha utformats efter den principen, att kortfibrigt konstsilke och andra dylika fibrer i mindre längder skola räknas såsom ull i sådana fall, då genom undersökning kan fastställas, att spånadsämnet tillverkats i form av kortfibrigt material, eljest såsom silke. Till belysande av innebörden i bestämmelserna må vidare anföras, att följande varor skola tulltaxeras sålunda:

icke plyschartade vävnader av bomull och kortfibrigt konstsilke, såsom *vävnader av ull*,

plyschartade vävnader med icke heltäckande flor av bomull samt bottenvävnad av bomull och kortfibrigt konstsilke, såsom *icke plyschartade vävnader av ull*,

plyschartade vävnader med heltäckande flor av bomull samt bottenvävnad av bomull och kortfibrigt konstsilke, såsom *plyschvävnader av ull*,

plyschartade vävnader med icke heltäckande flor, innehållande kortfibrigt konstsilke, och bottenvävnad av bomull, såsom *halvsidenvävnader*,

plyschartade vävnader med heltäckande flor, innehållande kortfibrigt konstsilke, såsom *plyschvävnader av silke*, samt

strumpstolsarbeten av bomull och kortfibrigt konstsilke, såsom *strumpstolsarbeten av ull*.

Vad här anförts gäller endast under förutsättning att det kortfibriga silket ingår i varorna såsom en avsiktlig inblandning. I anmärkning 1 b) till tulltaxans avdelning XI stadgas nämligen, att vid tulltaxering av varor, hänförliga till denna avdelning, »fibrer av så ringa mängd, att de tydligen oavsiktligt tillkommit vid varans framställning», skola lämnas utan avseende.

I skrivelse den 4 december 1937 har *generaltullstyrelsen* hemställt om vidtagande av åtgärder för en revision av gällande tulltaxa samt därvid åberopat, bland annat, att bestämmelserna rörande tulltaxeringen av spånadsvaror, innehållande konstgjorda fibrer, numera medförde utomordentligt stora svårigheter vid tillämpningen. De största svårigheterna hänförde sig till tulltaxeringen av spånadsvaror, bestående av naturliga fibrer med inblandning av kortfibrigt konstsilke. Förekomsten av sistnämnda material kunde ofta fastställas endast genom mikroskopisk undersökning. Det vore vidare många gånger mycket vanskligt att bedöma, huruvida nämnda ersättningsmaterial inblandats med avsikt eller ej vid varans tillverkning.

Ytterligare anför styrelsen beträffande förevarande spörsmål bland annat följande:

Enligt vad tullmyndigheterna haft tillfälle iakttaga, innehålla de bomullsvaror, som införas till riket från vissa länder, numera mycket ofta jämte bomull en viss mängd kortfibrigt konstgjort material. Vid tulltaxering av sådana varor kan förrättningsmannen stundom ur företedd faktura inhämta, att de bestå av flera olika material, till exempel 95 procent bomull och 5 procent konstull (»Zellwolle»). En dylik uppgift torde få anses utvisa, att inblandningen, även om den är jämförelsevis obetydlig, tillkommit med avsikt, och den bör då tagas i betraktande vid tulltaxeringen. I andra fall lyckas förrättningsmannen genom mikroskopisk undersökning utrona, att varan består av bomull med inblandning av konstull. Om emellertid importören erhållit förklaring från tillverkaren, att varan framställts helt av bomull, och inblandningen förefaller att uppgå till blott några få viktprocent — att exakt bestämma procentsatsen möter uppenbarligen i regel stora praktiska svårigheter — är det helt naturligt mycket vanskligt för tullmyndigheterna att med säkerhet avgöra, huruvida det konstgjorda materialet av tillverkaren inblandats med avsikt eller ej. Det vill i många fall synas som om inblandningen icke vore direkt avsiktlig utan beroende därpå, att vid fabrikationen icke gjorts tillräckligt sträng skillnad mellan exportvarorna och motsvarande artiklar för inhemsk förbrukning.

Det har även visat sig, att de nuvarande tullbestämmelserna vid tillämpningen leda till en mycket hög beskattning av vissa varor. Till belysande härav må anföras följande exempel:

Elva stycken badkappor, sydda av frottévävnad, förelågo till tulltaxering. Kapporna föreföllo att bestå av bomull, och varuhavaren yrkade, att de måtte hänföras till tulltaxenr 610 (statistiskt nr 1173), som upptager vissa kläder av bomullsvävnad, med tull av 250 kronor för 100 kilogram. Genom mikroskopisk undersökning av prov å materialet blev emellertid för samtliga elva kappor fastställt, att konstsilke ingick i floret. Varorna blevo därför attesterade enligt tulltaxenr 603/476 (statistiskt nr 1166/1012), med tull och tilläggs-tull av tillhopa 4,600 kronor för 100 kilogram. Kapporna vägde något över 1 kilogram och blevo sålunda belagda med en tull av närmare 50 kronor, under det att inköpspriset uppgick till endast omkring 17 kronor, allt per stycke räknat. Leverantören protesterade häremot och framhöll därvid, bland annat, att kapporna tillverkats av bomull utan inblandning av vistra eller Zellwolle, att materialet framställts särskilt för export samt att försäljning av dylika kappor å hemmamarknaden vore förbjuden.

Kappor av till synes alldeles samma beskaffenhet hava sedermera utbjudits till salu i vissa affärer till pris, som ligger långt under tullkostnaden, beräknad efter 4,600 kronor för 100 kilogram. Man torde alltså hava anledning antaga, att dessa blivit tulltaxerade som kläder av bomullsvävnad och belagda med den förut angivna lägre tullen, 250 kronor för 100 kilogram.

Vidare må nämnas att exempelvis sammansydda vävnader med ena ytan plyschartad, vilken vara har stor användning som material vid tillverkning av tofflor, nu även draga en tull av 4,600 kronor för 100 kilogram, därest floret innehåller konstgjort silke. Bestå vävnaderna helt av bomull, utgår tullen med endast 350 kronor för 100 kilogram.

Det är uppenbart, att undersökningen av sådana spånadsvoror, som här avses, är mycket hindersam. Tulltaxeringen av ett större parti mattor exempelvis, som tidigare kunnat verkställas på några timmar, kan numera taga flera dagar i anspråk. På vissa tullplatser hava flera tjänstemän blivit helt upptagna med mikroskopering av prov å spånadsvoror. Önskvärd likför-

mighet i tulltaxeringen har likväl tyvärr icke kunnat uppnås, och i många fall komma varorna att draga väsentligt högre tull än importören räknat med. Den nuvarande ordningen på ifrågavarande område är sålunda föga tillfredsställande och giver ständigt anledning till klagomål. Vissa utländska leverantörer hava även gjort framställning därom, att sådan ändring måtte vidtagas i de svenska tullbestämmelserna, att svårigheterna bleve bragta ur världen. Man har i detta syfte yrkat, att en toleransgräns måtte fastställas, och därvid åberopat, att yllevävnader, innehållande silke till högst 5 procent av vikten, vore upptagna i särskild rubrik i svenska tulltaxan. Ett sådant medgivande skulle uppenbarligen kunna medföra vissa nackdelar. Fabrikanterna kunna visserligen till ledning för tulltaxeringen avgiva en deklARATION angående mängden av i varorna ingående olika spånadsämnen, men det möter stora svårigheter för tullmyndigheterna att kontrollera riktigheten av dylika deklARATIONER. Generallullstyrelsen har emellertid redan tidigare haft anledning taga denna fråga under öfvervägande. Förslaget till internationell tullnomenklatur upptager nämligen i fråga om spånadsvaror vissa toleransgränser, och styrelsen har i sitt yttrande häröver icke velat ställa sig avvisande till dylika bestämmelser.

För att en tillfredsställande lösning av nu berörda fråga skall kunna vinnas för Sveriges vidkommande torde en omfattande utredning ur olika synpunkter vara erforderlig. Härvid böra även närmare upplysningar inhämtas angående förhållandena på ifrågavarande område i vissa främmande länder.

I skrivelse den 12 mars 1938 har *generallullstyrelsen* ånyo gjort framställning i fråga om tulltaxeringen av spånadsvaror, innehållande kortfibrigt konstsilke, samt därvid anfört bland annat följande:

På senare tid hava olägenheterna av ifrågavarande bestämmelser i särskilt hög grad gjort sig gällande beträffande plyschvävnader, innehållande en mindre mängd kortfibrigt konstsilke. Sålunda förete numera exempelvis plyschartade mattor ofta en mindre inblandning av dylikt silke i floret, varigenom mattorna i tulltaxeringsavseende likställas med mattor av silke. Förekomsten av konstsilkefibrer har således till följd, att tullen höjes från 100 kronor till 2,000 kronor för 100 kilogram. Ävenledes beträffande sniljgarn, vävnader av dylikt garn samt frottévävnader gör sig samma förhållande gällande. En mindre inblandning av konstsilkefibrer kan alltså föranleda en höjning av tullen för exempelvis sniljgarn från 50 kronor till 3,000 kronor för 100 kilogram.

De höga tullsatser, vilka sålunda komma i tillämpning för omförmälda spånadsvaror, utgöra uppenbarligen ett stort hinder för importen. Till riket inkomna varor av ifrågavarande beskaffenhet kunna ofta icke mottagas utan måste åter utföras, och det har visat sig, att härigenom svåra förluster i många fall uppstått för de svenska köparna.

På grund av vad sålunda anförts föreslår *generallullstyrelsen*, att åtgärder redan nu måtte vidtagas i syfte att beträffande berörda plyschartade varor med mindre inblandning av konstsilkefibrer undanröja olägenheterna av gällande bestämmelser. Detta kan enligt styrelsens mening ske genom att anmärkning 2 till tulltaxans avdelning XI ändras på det sätt, att däri föreskrivet undantag från huvudbestämmelsen, att i spånadsvaror ingående kortfibrigt konstsilke skall likställas med ull, kommer att omfatta endast skurna, helt eller delvis plyschartade mattor, andra vävnader och band samt därav

tillverkade kläder och andra sömnadsarbeten, ävensom sniljer, allt för såvitt i floret ingå konstsilkefibrer annorledes än såsom inblandning i annat spånadsmaterial. Innebörden av detta ändringsförslag belyses av följande inom generaltullstyrelsen sammanställda exempel, utvisande tulltaxeringen av hit hörande spånadsvaror dels enligt nu gällande bestämmelser, dels ock enligt de föreslagna:

V a r u s l a g	T u l l t a x e r i n g	
	för närvarande	efter föreslagen ändring
<i>Mattor (bouclé-),</i> plyschartade, oskurna, med det plyschbildande garnet helt eller delvis bestående av kortfibrigt konstsilke.	Silkesmattor. Nr 464, med tull av 2,000 kronor för 100 kg.	Yllemattor. Nr 469, med tull av 100 kr. för 100 kg.
<i>Mattor (Wilton-),</i> plyschartade, <i>skurna,</i> med inblandning av konstsilkefibrer i floret.	Silkesmattor. Nr 464, med tull av 2,000 kronor för 100 kg.	Yllemattor. Nr 469, med tull av 100 kr. för 100 kg.
<i>Frottévävnader,</i> med heltäckande öglebildning och det öglebildande garnet helt eller delvis bestående av kortfibrigt konstsilke.	Silkesplyschvävnad. Nr 476, med tull av 2,000 kr. för 100 kg.	Ylleplyschvävnad. Nr 482, med tull av 175 kr. för 100 kg.
<i>Frottévävnader</i> med icke heltäckande öglebildning och det öglebildande garnet helt eller delvis bestående av kortfibrigt konstsilke.	Halvsidenvävnad. Nr 480, med tull av 1,000 kr. för 100 kg.	Yllevävnad. Nr 485, med tull av 225 kr. för 100 kg.
<i>Vävnader,</i> helt plyschartade, av sniljgarn med inblandning av konstsilkefibrer.	Silkesplyschvävnad. Nr 476, med tull av 2,000 kr. för 100 kg.	Ylleplyschvävnad. Nr 482, med tull av 175 kr. för 100 kg.
<i>Sniljgarn</i> av ull eller bomull med inblandning av konstsilkefibrer.	Silkessnören. Nr 546, med tull av 3,000 kr. för 100 kg.	Sniljgarn av ull. Nr 410, med tull av 50 kr. för 100 kg.

Den sålunda förordade partiella ändringen anser generaltullstyrelsen icke kunna föregripa resultatet av den allmänna översyn av ifrågavarande bestämmelser, som enligt styrelsens åsikt under alla förhållanden är erforderlig.

Över generaltullstyrelsens sist omförmälda framställning har *kommerskollegium*, efter remiss, avgivit utlåtande den 5 april 1938. Kollegium vitsordar, att nuvarande bestämmelser förorsaka betydande olägenheter för importhandeln och äro i behov av jämkning, samt tillstyrker för sin del ändring av tulltaxan i överensstämmelse med generaltullstyrelsens förslag.

Av den lämnade redogörelsen torde med all tydlighet framgå, att gällande bestämmelser i fråga om tulltaxeringen av vissa spånadsvaror, innehållande mindre mängder kortfibrigt konstsilke, icke äro tillfredsställande. En mindre inblandning av dylikt konstsilke kan medföra en opropotionerligt hög tullbeskattning, exempelvis för plyschartade mattor en höjning av tullen från 100 kronor till 2,000 kronor för 100 kilogram. Det av generaltullsty-

*Departements
chefen.*

relsen nu framlagda förslaget avser att i avbidan på en mera omfattande revision av tulltaxan undanröja de olägenheter, som på senare tid i särskilt hög grad gjort sig gällande beträffande tulltaxeringen av plyschartade varor, innehållande en mindre mängd kortfibrigt konstsilke. Förslaget, som tillstyrkts av kommerskollegium, föranleder ingen erinran från min sida.

Vissa ackumulatorer och delar därtill. De bestämmelser i tulltaxan, som avse ackumulatorer, andra slag än alkaliska och delar därtill, ha för närvarande följande lydelse:

		Tull för 100 kg kronor
	Akkumulatorer: alkaliska; ävensom delar därtill: ----- andra slag:	
1009: 2	helt eller delvis monterade element och batterier; ävensom hoplödda eller på annat sätt sammanfogade elektroder samt ackumulatorplåtar, vägande per stycke högst 0.5 kg .... N	32: —
	<i>Anm.</i> Hit hänföres även ackumulatorplåtar med större vikt, för så vitt de äro avsedda att sönderdeles i plåtar vägande per stycke högst 0.5 kg.	
1010: 2	omonterade element samt delar därtill, ej hänförliga till nr 1009: 2 och bestående av annat ämne än kautschuk; ävensom träställningar, gångbanor, isolationsmateriel och dylika tillbehör ..... N	6: —
	<i>Anm.</i> Den till avd. XVI A fogade allmänna anmärkningen skall gälla även med avseende å omonterade element, hänförliga till detta nummer.	

Vid 1937 års riksdag hemställdes i en i andra kammaren väckt motion, nr 82, »att riksdagen måtte besluta, dels att nr 1009: 2 i gällande tulltaxa erhåller följande ändrade lydelse, dels ock att vid sagda tulltaxenummer fogas en ny anmärkning på sätt av det följande framgår:

		Tull för 100 kg kronor
	Akkumulatorer: alkaliska; ävensom delar därtill: -----	
1009: 2	andra slag: helt eller delvis monterade element och batterier; hoplödda eller på annat sätt sammanfogade elektroder samt ackumulatorplåtar, vägande per stycke högst 0.5 kg, ävensom till ackumulatorer avsedda kärl av kautschuk eller annat dylikt ämne samt lock till sådana kärl N	32: —
	<i>Anm. 1.</i> Hit hänföres även ackumulatorplåtar med större vikt, för så vitt de äro avsedda att sönderdelas i plåtar vägande per stycke högst 0.5 kg.	
	<i>Anm. 2.</i> I nr 1009: 2 upptagna ackumulatorplåtar ävensom ackumulatorkärl av högst 3 dm ³ rymd per cell och lock till sådana kärl hänföres till detta nummer, även om de inkomma tillsammans med övriga delar till omonterade element.»	

Motionen hade till syfte att uppnå i huvudsak följande ändringar i tullbeskattningen, nämligen

sänkning av tullen för särskilt inkommande ackumulatorkärl av kautschuk och lock därtill av nämnda material, vilka artiklar för närvarande falla under tulltaxenr 334: 2, från 80 kronor till 32 kronor för 100 kilogram;

höjning av tullen för särskilt inkommande ackumulatorkärl och lock därtill av annat formbart ämne än kautschuk från 6 kronor till 32 kronor för 100 kilogram; samt

reglering av tullbestämmelserna i syfte att ackumulatorkärl och lock till *transportabla* ackumulatorer komme att beläggas med samma tull av 32 kronor för 100 kilogram, oavsett huruvida de införas tillsammans med andra delar till omonterade element eller importeras särskilt för sig.

Bevillningsutskottet anförde i sitt över motionen avgivna betänkande (nr 11) bland annat följande:

I likhet med motionären finner utskottet det ur tullteknisk synpunkt vara till fördel, om massakärnen — d. v. s. kärl av asfalt eller dylika ämnen med inblandning av fibrer m. m. — kunde på sätt som i motionen föreslagits i tullbeskattningsavseende jämföras med kautschukskärlen. Enligt vad inför utskottet påvisats möter det nämligen betydande svårigheter att vid tulltaxeringen skilja dessa båda slag av kärl från varandra. Sålunda lärer för ett dylikt särskiljande många gånger erfordras kemisk analys. Det är under sådana förhållanden förklarligt, att tulltaxeringen av ackumulatorkärl icke endast

blir tidsödande och kostsam utan även ofta leder till en olikformig beskattning av artiklarna i fråga.

Emellertid torde den av motionären föreslagna omläggningen av tullbeskattningen av ackumulatorkärl kunna komma att i andra avseenden medföra konsekvenser, som äro mindre önskvärda. Utskottet åsyftar härvid närmast den ogynnsamma påverkan den av motionären föreslagna nedsättningen av tullen å vissa kautschukskärl från 80 till 32 kronor för 100 kilogram skulle kunna utöva på den tillverkning av sådana kärl, som numera bedrives av vissa svenska företag. Ett av dessa företag har visserligen förklarat sig icke hava något att erinra emot en sådan tullnedsättning, varvid dock bör beaktas, att den tillverkning av kautschukskärl, som bedrives av ifrågavarande företag, omfattar en förhållandevis ringa del av dess totala produktion. Däremot har ett annat företag på området avstyrkt varje nedsättning av tullen på kautschukskärl. Enligt vad av sistnämnda företag uppgivits, äro inom detsamma cirka 25 arbetare sysselsatta med tillverkning av ackumulatorkärl, och uppgår värdet av denna tillverkning till 250,000 å 300,000 kronor per år. Därest tullskyddet nedsattes på sätt i motionen föreslagits, skulle, enligt vad företaget uppgivit, detsamma till följd av den utländska konkurrensen nödgas nedlägga sin ifrågavarande fabrikation.

Huruvida de sålunda uttalade farhågorna beträffande verkningarna av den påyrkade tullnedsättningen äro berättigade kan utskottet icke bedöma utan en väsentligt mera ingående undersökning av samtliga på denna tullfråga inverkan faktorer än den utskottet varit i tillfälle att verkställa. Vid sådant förhållande synes föreliggande motion enligt utskottets uppfattning icke böra föranleda annan åtgärd än att riksdagen i anledning av motionen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om utredning i ämnet. Då den nu väckta frågan om tullen å ackumulatorkärl nära sammanhänger med frågan om avvägningen av tullsatserna för transportabla, icke alkaliska ackumulatörer och delar därtill i allmänhet, torde utredningen böra omfatta denna varugrupp i dess helhet. Vid utredningen synes särskild uppmärksamhet böra ägnas åt möjligheten att ernå en ur tullteknisk synpunkt mera tillfredsställande uppdelning av de olika varuslag, varom här är fråga, än den i tulltaxan nu tillämpade.

I skrivelse den 13 mars 1937, nr 99, anhöll riksdagen, under åberopande av bevillningsutskottets nyssnämnda betänkande, att Kungl. Maj:t ville föranstalta om utredning av frågan om ändring av tulltaxan, i vad anginge transportabla, icke alkaliska ackumulatörer och delar därtill, samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

Sedan Kungl. Maj:t den 2 april 1937 anbefallt generaltullstyrelsen att verkställa den av riksdagen begärda utredningen, har styrelsen till finansdepartementet inkommit med ett den 27 november 1937 dagtecknat utlåtande jämte förslag i ämnet.

I utlåtandet lämnar *generaltullstyrelsen* inledningsvis en redogörelse för tidigare gällande tullsatser å ackumulatörer och delar därtill samt anför därvid bland annat följande:

I 1929 års tulltaxa i dess ursprungliga lydelse hade rubrikgruppen ackumulatörer upptagits sålunda:

		Tull för 100 kg kronor
	Akkumulatorer:	
1009	helt eller delvis monterade element och batterier; ävensom hoplödda eller på annat sätt samman- fogade elektroder	N 32: —
1010	omonterade element samt delar därtill, ej hänför- liga till nr 1009; ävensom träställningar, gång- banor, isolationsmateriel och dylika tillbehör..	N 6: —

Efter motion vid 1930 års riksdag hade sådan ändring av tulltaxenr 1010 företagits, att särskilt inkommande kärl och andra delar och tillbehör av hårdgummi icke längre blivit hänförliga till detta nummer utan till tulltaxenumret för tekniska kautschuksvaror (nr 334:2) med tull av 80 kronor för 100 kilogram. Nämnda delar och tillbehör hade före år 1930 dragit tull såsom kautschuksarbeten med 120 kronor och i vissa fall med 50 kronor för 100 kilogram, och ändringen i taxan hade icke varit avsedd att medföra nedläggning av dessa tullsats. I samband härmed hade införts en anmärkning i tulltaxan av innebörd, att den för omonterade element fastställda tullsatsen skulle gälla även för dylika element, som infördes med olika lägenheter.

Redan vid 1934 års riksdag hade frågan om tullsatserna för akkumulatorer ånyo blivit föremål för riksdagens beslut. I anslutning till en inom riksdagen väckt motion hade sålunda alkaliska akkumulatorer åsatts en högre tullsats än blyakkumulatorer, varjämte akkumulatorplåtar med en vikt per stycke av högst 0.5 kg (för transportabla akkumulatorer) belagts med samma tull som monterade element och batterier, d. v. s. 32 kronor för 100 kilogram.

Efter sålunda vidtagna ändringar hade tulltaxan beträffande akkumulatorer erhållit sin ännu gällande lydelse.

Enligt vad generaltullstyrelsen upplyser tillverkas transportabla blyakkumulatorer inom landet huvudsakligen vid tre större och två mindre företag, varjämte hopsättning av importerade delar verkställes i större skala av en firma, som jämväl bedriver import av färdiga akkumulatorer, samt i mindre omfattning av ett flertal grossistfirmor inom branschen. De transportabla blyakkumulatorerna ha huvudsakligen användning såsom bilbatterier. Några tillverkningsciffror för enbart transportabla akkumulatorer kunna ej erhållas, men den sammanlagda tillverkningen av akkumulatorer inom riket har under åren 1933—1935 uppgått till följande kvantiteter och värden:

År	Ton	1,000 kr.
1933	2,310	4,857
1934	2,641	5,408
1935	2,595	5,676

Generaltullstyrelsen lämnar vidare vissa uppgifter om införseln av icke alkaliska akkumulatorer men framhåller i anslutning därtill, att av de föreliggande siffrorna icke med bestämdhet kunde fastställas, huru stor importen vore av omonterade transportabla element, avsedda för hopsättning inom

landet, alldenstund under samma statistiska nummer redovisades alla omonterade ackumulatorer, såväl stationära som transportabla. Införselsiffrorna för ackumulatorplåtar, vägande per stycke högst 0.5 kilogram, kunde emellertid giva en föreställning om storleken av den inom landet bedrivna monteringsverksamheten beträffande transportabla ackumulatorer. Med ledning av dessa siffror kunde man beräkna, att under år 1936 minst 8,000 transportabla batterier (huvudsakligen bilbatterier) monterats i Sverige av från utlandet importerade delar.

Enligt generaltullstyrelsens uppfattning föreligga inga särskilda omständigheter, som påkalla en ändring av tullsatsen för monterade blyackumulatorer.

Vad angår omonterade element, d. v. s. element som införas i delar, anför styrelsen, att endast plåtarna belades med en tull av 32 kronor, medan övriga delar droge en tull av 6 kronor för 100 kilogram. Under sistnämnda grupp fölle även kärll och andra delar av kautschuk, vilka infördes tillsammans med övriga delar. För särskilt inkommande kautschukskärl utginge tullen däremot med 80 kronor för 100 kilogram. En svensk fabrikant av ackumulatorer, som icke själv tillverkade kärll av hårdgummi utan hade behov av att importera eller från svensk fabrik inköpa dylika kärll, måste sålunda räkna med en tullbelastning av 80 kronor för 100 kilogram, under det att företaget, som endast sysslade med hopsättning av ackumulatorer och införde kärll tillsammans med övriga delar, hade att för kärlden erlægga en tull av endast 6 kronor för 100 kilogram. Denna omständighet gynnade uppenbarligen i hög grad de företag, som endast monterade importerade ackumulatorerdelar. I tre särskilt undersökta fall, vilka avsåge tullkostnaderna för bilbatterier av tre olika typer, hade tullskillnaden befunnits utgöra, i det ena fallet 1 krona 63 öre och i de båda övriga 1 krona 67 öre. Därest tullbestämmelserna erhöle den ändrade avfattning, som föreslagits i förenämnda motion vid 1937 års riksdag, skulle tullskillnaden i angivna tre fall komma att minskas till respektive 72, 68 och 68 öre. Därvid hade räknats med samma vikter för omonterade och monterade batterier, ehuru de senare hade en något högre vikt på grund av materialtillförsel (tätningsmassa, lödmedel etc.) vid monteringen. I verkligheten vore sålunda tullskillnaden något — om än obetydligt — högre än de angivna siffrorna utvisade. Hopsättningen av bilbatterier vore en jämförelsevis enkel procedur, som, åtminstone då den utfördes i större skala, syntes draga en kostnad av högst 1 krona per batteri. Då nettotullskyddet, enligt vad av anförda siffror framginge, genomsnittligt taget kunde beräknas till omkring 1 krona 65 öre för batteri, skulle alltså sagda tullskydd uppgå till icke mindre än 165 procent av monteringskostnaden. Detta oproportionerligt höga tullskydd sammanhängde med förhållanden, som på sin tid behandlats av 1906 års tullkommitté. Kommittén hade sålunda framhållit, att olika tullsatser vore påkallade för stationära och transportabla ackumulatorer och att de senare borde draga den högre tullen av 32 kronor och de förra den lägre tullen av 6 kronor för 100 kilogram. Därvid hade kommittén ansett sig kunna räkna med att de transportabla ackumulatorerna på grund av

tekniska skäl icke kunde införas i delar och sålunda ej heller falla under den lägre tullen. Sedan konstruktionen av dessa ackumulatörer ändrats, hade det emellertid blivit möjligt att införa dem i delar och sålunda undgå den ursprungligen avsedda högre tullen.

Vad sålunda anförts i fråga om arbetet med hopsättningen av ackumulatörer liksom även omständigheterna vid tillkomsten av nuvarande tullbestämmelser anser generaltullstyrelsen tala för att transportabla batterier, såvitt möjligt, beläggas med samma tull, vare sig de inkomma monterade eller införas i delar såsom s. k. omonterade element. Ett steg i denna riktning har, påpekar styrelsen, redan tagits i och med att ackumulatorplåtar med en vikt per stycke av högst 0.5 kg blivit, enligt vad förut nämnts, efter beslut av 1934 års riksdag upptagna tillsammans med monterade element i tulltaxenr 1009:2 med tull av 32 kronor för 100 kilogram. Beträffande möjligheten av att fortgå på denna väg genom att i samma nummer upptaga jämväl kärl för transportabla ackumulatörer anför styrelsen därefter följande:

Kärl för transportabla ackumulatörer utgöras i regel antingen av kautschukskärl (hårdgummikärl) eller av s. k. massakärl. För stationära batterier användas såväl hårdgummikärl som kärl av glas och s. k. blyfodrade trälådor. Däremot lära massakärl icke nyttjas för batterier av sistnämnda slag. Särskilt inkommande gummikärl tulltaxeras, såsom förut nämnts, enligt tulltaxenr 334:2 med tull av 80 kronor för 100 kilogram, medan massakärlen falla under nr 1010:2 med tull av 6 kronor för 100 kilogram. Kautschuksförekomsten i hårdgummikärl är många gånger relativt obetydlig. Även om skillnaden i pris och kvalitet för högprocentiga hårdgummikärl och massakärl är ganska stor, blir densamma relativt liten för lägre kvaliteter av hårdgummikärl i jämförelse med fullgoda massakärl. Den nuvarande tullen å hårdgummikärl, vilken ofta lär uppgå till mellan 40—80 procent av varuvärdet, måste anses innebära en onödigt hög beskattning, även om man tager i betraktande att den inhemska tillverkningen av dylika kärl har att räkna med hård konkurrens, särskilt från Amerikas Förenta Stater. Under förutsättning att kärl för transportabla ackumulatörer komma att draga en tull av 32 kronor för 100 kilogram, vare sig de inkomma för sig eller tillsammans med omonterade element, hava emellertid de båda största svenska tillverkarna av ackumulatörkärl förklarat sig icke vilja motsätta sig en tullsänkning för de särskilt inkommande hårdgummikärlen. Ett företag, som hos 1937 års bevillningsutskott lärer hava framfört invändningar mot tullenedsättningen i fråga, torde ock, enligt vad styrelsen erfarit, numera hava förklarat sig vilja tillstyrka densamma. Däremot har ett företag, som arbetar med hopsättning av importerade delar till färdiga element och som ävenledes torde hava till bevillningsutskottet framfört gensagor mot tulländringen, enligt uppgift förklarat sig vidhålla sin ståndpunkt.

För att den tidigare omnämnda ojämnheten i tullbeskattningen av transportabla ackumulatörer skall kunna avhjälpas, erfordras emellertid att även massakärlen bliva belagda med samma tullsats som kautschukskärlen. En dylik ändring skulle visserligen innebära en tullförhöjning för dessa kärl från 6 till 32 kronor för 100 kilogram, men den många gånger obetydliga skillnaden i sammansättning mellan gummikärl och massakärl talar för att likställighet mellan dessa båda artiklar bör råda i tullbeskattningsavseende. Härtill kommer att nämnda kärl ofta icke utan ingående kemisk analys

kunna skiljas från varandra vid tulltaxeringen. Det skulle således innebära en avsevärd lättnad för tulltaxeringen och bidra till större likformighet vid beskattningen, om gummikärl och massakärl finge jämföras vid tulltaxeringen. Tullbehandlingsinspektionerna i Stockholm, Göteborg och Malmö hava även betonat olägenheterna av gällande bestämmelser i nu berörda avseende samt förordat ändring på sätt ovan nämnts.

Styrelsen finner det sålunda ur olika synpunkter vara lämpligt, att särskilt inkommande ackumulatorkärl av kautschuk ävensom massakärl upptagas i tulltaxenr 1009: 2 och beläggas med en tull av 32 kronor för 100 kilogram. Härigenom skulle en tullsänkning inträda även för särskilt inkommande kärl av kautschuk till stationära ackumulatörer, men en sådan ändring torde vara fullt motiverad, enär den nuvarande tullen i och för sig måste anses alltför hög och någon tillverkning av åtminstone större dylika kärl ej förekommer inom landet. Då massakärl praktiskt taget icke kunna användas för stationära ackumulatörer, beröres införseln av kärl till dylika ackumulatörer icke av tullökningen.

För att icke tullsatsen 6 kronor för 100 kilogram å stationära ackumulatörer, införda såsom »omonterade element», skall rubbas, måste en skillnad dragas mellan kärl inkommande tillsammans med omonterade stationära, respektive omonterade transportabla ackumulatörer. Den i motionen föreslagna storleksgränsen av 3 dm³ per cell har vid undersökning visat sig väl avvägd.

Av det anförda framgår, att generaltullstyrelsen finner tullbeskattningen av transportabla ackumulatörer böra ändras på det sätt, som i förenämnda motion vid 1937 års riksdag föreslagits.

De förordade ändringarna belysas närmare av följande sammanställning beträffande nu gällande och föreslagna tullsatser:

	Tullsats för 100 kg	
	nu gällande kronor	enligt förslaget kronor
Akkumulatörer:		
monterade (sammansatta)	32: —	32: —
omonterade (omonterade element):		
plåtar, vägande per stycke högst 0.5 kg	32: —	32: —
kärl av kautschuk eller annat dylikt ämne med en rymd per cell av högst 3 kbdm; ävensom lock därtill	6: —	32: —
övriga delar	6: —	6: —
Särskilt inkommande delar och tillbehör:		
plåtar, vägande per stycke högst 0.5 kg	32: —	32: —
kärl innehållande kautschuk	80: —	32: —
kärl av annat dylikt ämne (s. k. massakärl).....	6: —	32: —
övriga delar:		
av kautschuk.....	80: —	80: —
av andra ämnen	6: —	6: —

Av den lämnade redogörelsen framgår, att generaltullstyrelsen begränsat sin utredning till de spörsmål, som berörts i förenämnda riksdagsmotion. Styrelsen framhåller emellertid, att den icke förbisett att tulltaxans rubrikgrupp för ackumulatorer och delar därtill jämväl i andra avseenden kunde vara i behov av en överarbetning. Enligt styrelsens mening vore det sålunda önskvärt, att rubrikgruppen ifråga erhöle en mera överskådlig uppställning än den nuvarande och att de särskilda rubrikerna finge en klarare och tydligare formulering än som nu vore fallet. Därjämte kunde ifrågasättas, huruvida icke vissa andra delar till ackumulatorer än de i utredningen berörda borde underkastas en enhetlig tullbeskattning. Dessa frågor finner styrelsen emellertid icke lämpligen kunna upptagas till behandling förrän i samband med en mera allmän revision av tulltaxan.

Kommerskollegium, som efter remiss den 14 januari 1938 avgivit infor-drat utlåtande över generaltullstyrelsens utredning, har tillstyrkt förslaget genomförande i avvaktan på en mera fullständig tullteknisk revision inom ackumulatorernas rubrikgrupp. Ämbetsverket har vid sitt utlåtande fogat ett av *Sveriges elektroindustrieförening* avgivet yttrande, däri de föreslagna ändringarna likaledes tillstyrkts.

Av den förebragta utredningen lär framgå, att tulltaxans bestämmelser rörande tulltaxeringen av icke alkaliska ackumulatorer och delar därtill ur olika synpunkter äro i behov av ändring. Såsom särskilt otillfredsställande framstår den avsevärda skillnad i tullbeskattningen, som beträffande vissa ackumulatordelar inträder alltefter som delarna importeras särskilt för sig eller inkomma tillsammans med övriga delar till omonterade element. De nuvarande bestämmelserna innebära ett omotiverat gynnande av sådana företag, som syssla med sammansättning av ackumulatorer inom landet, och eludera därigenom i viss utsträckning den fastställda tullsatsen för monterade element. Såväl i nyssberörda som andra avseenden är generaltullstyrelsens förslag ägnat att medföra beaktansvärda fördelar genom åvägbringande av större enhetlighet och bättre avvägning i tullbeskattningen. Jag tillstyrker därför förslaget genomförande.

Dag för ikraftträdandet av de av mig nu förordade bestämmelserna torde böra bestämmas av Kungl. Maj:t.

Under åberopande av vad i det föregående anförts och då proposition i ärendet jämlikt § 54 riksdagsordningen torde kunna avlätas utan hinder av att den för propositioners avlämnande till riksdagen i allmänhet stadgade tid gått till ända, hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels antaga följande förslag till ändringar i den vid tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316) fogade tulltaxan:

		Tull för 100 kg kronor
18	Ostron . . . . . B	100: —
	<i>Anm.</i> Ostronyngel eller ungostron, som i minsta diameter eller bredd icke hålla 5 cm eller som hava större dimension men icke uppnå en vikt av 35 kg för 1 000 stycken, må tullfritt införas i riket, därest vid införseln företes av vederbörande fiskeriintendent utfärdat intyg därom, att desamma äro avsedda att användas uteslutande för odlingsändamål.	
215	För lacker avsedda lösningsmedel, — — — glykolmonoacetat, glykoldiacetat och bensylalkohol, <i>med eller utan</i> tillsats, som nyss nämnts . . . . . N	30: —
534	Stampad (icke vävd) filt: av jute eller nöthår, även med inblandning av andra spånadsämnen; ävensom förladdningar samt polerskivor och andra för tekniskt bruk avsedda skivor av filt, hänförlig till detta nummer . . . . . E	30: —

<i>Anmärkingar till Avd. XI.</i>		
1. — — — — —		
2. Vid tulltaxering av till denna avdelning hänförliga varor, tillverkade helt eller delvis av till nr 400 hänförligt garn, skall sådant garn likställas med garn av ull; dock skall detta icke gälla mattor, andra vävnader eller band, helt eller delvis plyschartade och skurna, eller av dylika vävnader eller band tillverkade kläder och andra sömnadsarbeten, ej heller sniljer, allt för så vitt i floret ingå konstsilkefibrer annorledes än såsom inblandning i annat spånadsmaterial.		
3. — — — — —		
Ackumulatorer: alkaliska; ävensom delar därtill:		
1009: 1	-----	
1010: 1	-----	

<p>1009: 2</p> <p>1010: 2</p>	<p>andra slag: helt eller delvis monterade element och batterier; hoplödda eller på annat sätt sammanfogade elektroder samt ackumulatorplåtar, vägande per stycke högst 0.5 kg; ävensom till ackumulatorer avsedda, av kautschuk eller annat formbart material tillverkade kärl och lock därtill . . . . . N</p> <p><i>Anm. 1.</i> Hit hänföras även ackumulatorplåtar med större vikt, för så vitt de äro avsedda att sönderdelas i plåtar vägande per stycke högst 0.5 kg.</p> <p><i>Anm. 2.</i> I nr 1009: 2 upptagna ackumulatorplåtar ävensom ackumulatorkärl av högst 3 dm³ rymd och lock till sådana kärl hänföras till detta nummer, även om de inkomma tillsammans med övriga delar till omonterade element.</p>	<p>Tull för 100 kg kronor</p> <p>32: —</p>
-------------------------------	--	--

dels besluta, att förordningen den 31 januari 1932 (nr 15) med tillägg till gällande tulltaxa skall beträffande statistiska numren 587—588 erhålla ändrad lydelse på sätt av det följande framgår:

Tulltaxe- nr	Statistiskt nr	V a r u s l a g	Tilläggstull för 100 kg kronor
		<p>Flyktiga vegetabiliska oljor, — — — — — — andra slag, i kärl eller förpackning vägande brutto:</p>	
257	587	— — — — — E	200: —
258	588	— — — — — E	200: —
		<p><i>Anm. till nr 257—258 (stat. nr 587—588).</i> För flyktiga vegetabiliska oljor, som äro avsedda uteslutande för tillverkning av putsmedel för läderarbeten eller för skodon, skall tilläggstull icke utgå.</p>	

Kungl. Maj:ts proposition nr 288.

dels ock förklara, att de nya bestämmelserna skola träda i kraft å dag, som Kungl. Maj:t bestämmer.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

P. J. Arrhenius.